

Arrest

nr. 121 390 van 25 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Loy Shah Kabul gelegen in het district Narkh van de provincie Maidan Wardak. U woonde er tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school tot de negende graad en hielp erna uw broer mee in zijn kruidenierszaak in Maidan Shar. U kwam in de problemen in Afghanistan omdat de taliban u wilden rekruteren. Uw broer Jalaluddin stierf gedurende gevechten tussen de taliban en de Amerikanen, uw andere broer Niaz Mohammad werd een tijd later gearresteerd door de politie wegens vermeende banden met de taliban. Uw vader werd vervolgens door de taliban onder druk gezet om zijn jongste zoon, u, mee te geven aan hen om aan de Jihad mee te doen. De taliban kwam tot drie maal toe langs bij u thuis. De laatste keer wilden ze u meenemen maar u kon wegvlugten. Aan de andere zijde verdacht de politie uw vader ervan zijn jongste zoon te willen meegeven voor training aan de

taliban. Uiteindelijk beslisten uw moeder en vader om u naar het buitenland te sturen. U was immers de enige zoon die zij nog over hadden en zij wilden u niet verliezen aan de taliban.

U verliet Afghanistan eind oktober 2011 en reisde richting België, waar u op 13 december 2011 aankwam en op 14 december 2011 een asielerzoek indiende. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: uw taskara, 8 foto's van u en uw overleden broer Jalaluddin en de enveloppe waarin de originelen vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met de taliban. Zij zouden u willen rekruteren. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw vluchtmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op cruciale punten verschillen van uw verklaringen op het CGVS. Zo zegt u op de DVZ dat uw beide broers, Jalaluddin en Niaz Mohammad, werkten voor de taliban en dat u ook wilde meedoen aan de Jihad. Uw oudste broer, Jalaluddin, zegt u op de DVZ, zou als taliban zijn gesneuveld tijdens gevechten met de Amerikanen. Voorts zegt u op de DVZ dat uw jongere broer Niaz door de Afghaanse politie werd gearresteerd omdat hij informatie doorspeelde aan de taliban. Uzelf tenslotte was van plan een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS-vragenlijst, p. 3). U zegt dan ook op de DVZ dat u vreesde voor de autoriteiten in Afghanistan, gezien de banden van uw familie met de taliban. Deze verklaringen contrasteren echter met wat u het CGVS voorhoudt. Daar beweert u dat noch uw broer Niaz Mohammad noch Jalaluddin banden hadden met de taliban (CGVS, p. 9 en p. 15). Ook geeft u op het CGVS geen enkel moment aan dat u sympathieën had voor de taliban, in tegendeel, u geeft aan bij het derde bezoek van de taliban bij u thuis te zijn weggevlucht van hen (CGVS, p. 14), waarmee u aangeeft te vrezen voor de taliban bij terugkeer naar uw land en niet voor de autoriteiten zoals u beweerde op de DVZ. Dat uw verklaringen op de DVZ in die mate verschillen van uw verklaringen later op het CGVS doet reeds bij aanvang twijfelen aan de waarheidsgetrouwheid van uw relaas.

Verder kunt u over de problemen die uw broers zouden gehad hebben met de taliban en met de autoriteiten geen heldere informatie verschaffen. Zo zegt u over uw broer Jalaluddin dat hij werd vermoord tijdens gevechten tussen de taliban en de Amerikanen (CGVS, p. 8) maar vervolgens kunt u geen enkele bijkomende informatie verschaffen over zijn dood die het CGVS inzicht kan verschaffen over de omstandigheden en aanleiding tot die moord. Zo weet u niet waarom hij werd vermoord (CGVS, p. 9). U weet evenmin door wie hij werd vermoord (CGVS, p. 15). U weet verder ook niet of het een accident was al dan niet doodslag (CGVS, p. 15). Het enige dat u weet is dat hij niet betrokken was bij de gevechten (CGVS, p. 15). Dat u zo weinig kunt vertellen over de context waarin uw broer het leven liet leidt tot de vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen daaromtrent aflegt.

Ook over de problemen waarin uw andere broer Niaz Mohammad en bijgevolg ook uw familie in zit verwickeld kunt u weinig uitleg geven. U zegt dat hij verklikt werd aan de autoriteiten wegens vermeende banden met de taliban. U weet echter niet door wie. Meer nog, u zegt zelfs dat u geen idee heeft waarom iemand uw broer zou willen aangeven aan de politie (CGVS, p. 9). Dat u zo weinig informatie kunt geven over uw broer zijn arrestatie en zijn problemen met de autoriteiten tast eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent aan.

Uiteindelijk kunt u ook over uw eigen gedwongen rekrutering door de taliban geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Zo kunt u niet verduidelijken waarom de taliban het uitgerekend op u had gemunt (CGVS, p. 10). Wanneer u er wordt naar gevraagd kunt u enkel veralgemenend antwoorden en zegt u dat het datgene is wat de taliban doen, en dat u niet de enige bent die werd gevisieerd (CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wie dan nog werd gevisieerd door de taliban zegt u dat drie klasgenootjes van u, Shafiullah, Said Jahn en Said Nawad, werden meegenomen door de taliban en werden vermoord. Gevraagd naar het lot van deze klasgenoten bent u echter maar vaag. Zo weet u niets te vertellen over de omstandigheden waarin Shafiullah en Said Nawad stierven noch wat de doodsoorzaak was (CGVS, p. 10). U weet verder ook niet wat de taliban met u van plan was, naar uw zeggen omdat de taliban niets over hun plannen zegt (CGVS, p. 11). U weet evenmin waar ze de jongens die ze rekruteren mee naartoe nemen (CGVS, p. 11). Ze komen en nemen u gedurende de nacht, zegt u hierover, maar zeggen niet waarheen (CGVS, p. 11). Dat u zo weinig informatie veil heeft over de gebeurtenissen die u hebben verplicht te vluchten uit uw land, is onaannemelijk. Men kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijkheid kunt scheppen omtrent de omstandigheden van uw rekrutering. Dat u dit niet kunt ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen over de avond van uw vlucht zijn niet aannemelijk. Zo zou de taliban zich op een avond bij u thuis hebben aangediend en gezegd hebben dat zij u mee wilden nemen (CGVS, p. 14). Veel verder info kunt u echter niet geven over die avond. U weet niet met hoeveel zij waren toen zij zich aandienen, nochtans had u na dit voorval nog contact met uw vader in Afghanistan (CGVS, p. 14). Gevraagd of ze gewapend waren antwoordt u veralgemenend dat de taliban altijd wapens dragen (CGVS, p. 14). Verder weet u ook niet in welk kader de ontvoering moest gezien worden: u oppert dat ze nog andere jongens ook wilden meenemen, maar dit is een veronderstelling (CGVS, p. 14). Uiteindelijk zou u kunnen ontsnappen zijn door via de deur naar een ander huis en dan zo de bergen in te gaan (CGVS, p. 14). Dat de taliban zich tot drie maal toe bij u thuis aandient en er nog altijd niet in slaagt u mee te nemen ondanks ze met veel wapens en ook gewapend is niet echt geloofwaardig te noemen. Men kan verwachten dat ze meer voorbereid te werk gaan.

Tot slot moet worden opgemerkt dat het uiterst verwonderlijk is dat uw vader, die waarvan één zoon om het leven is gebracht door de taliban en een andere omwille van vermeende banden met de taliban door de politie werd gearresteerd, geen enkele poging ondernam het probleem van uw nakende gedwongen rekrutering aan te kaarten bij dorpsoudsten, autoriteiten of politie (CGVS, p. 12). Na het eerste bezoek van de taliban zegt u dat uw vader dacht dat ze niet meer gingen terugkomen (CGVS, p. 12). Dit kan echter in het licht van de reputatie van de taliban en gezien de frequentie van ontvoeringen in uw streek bezwaarlijk als afdoende verklaring gelden. Ook de tweede keer dat ze langs kwamen om u op te eisen ging uw vader niet naar de politie noch naar de districtsautoriteiten of de malek (CGVS, p. 12 en 13) om zijn problemen aan te kaarten. Hij deed evenmin een poging u in veiliger oorden onder te brengen (CGVS, p. 14). Het is niet aannemelijk dat uw vader, wiens zonen zoveel problemen ondervonden met de taliban, nooit enige stappen zou hebben ondernomen om iets te doen aan de situatie, hetzij door erover te praten met de autoriteiten van de streek, hetzij door u ergens anders onder te brengen.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruteringsprocedures van de Taliban evenmin overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft, geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook bijkomende twijfels op mbt uw beweringen daaromtrent. Er kan, rekening houdende met bovenstaande elementen, worden besloten dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw vluchtmotieven.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De documenten die u aanbracht ter staving van uw asielrelaas zijn niet van aard iets aan deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en uw foto's zeggen niets over de door u aangehaalde problemen waardoor zij ook de geloofwaardigheid van uw relaas niet kunnen herstellen. Zij vertellen enkel iets over uw identiteit, maar deze wordt hier niet in twijfel getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder

gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde, alleenstaande jongeman bent die tot de 9de graad schoolleip in Afghanistan (CGVS, p. 3). U spreekt Pasjtoens en een beetje Dari. U komt uit een gezin zonder financiële problemen (CGVS, p. 4). Zo blijkt uw familie over bouwgronden te beschikken (CGVS, p. 6) en over een winstgevende boomgaard (CGVS, p. 4). U kon dan ook op korte tijdsspanne uw vlucht uit Afghanistan regelen en reizen naar België. U deed hier een kleine maand over. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie. Hierbij verwijst hij op algemene wijze naar de vrees die verzoeker heeft ten opzichte van Afghanistan en herhaalt hij dat hij als doelwit van de Taliban een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de "wet motivering bestuurshandelingen", meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Hij voert aan dat de bestreden beslissing beperkt is tot zeer lichtzinnige overwegingen. Verzoeker betwist dat hij verklaard zou hebben sympathie te hebben voor de Taliban. Hij wijst erop dat het algemeen bekend is dat asielzoekers voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans krijgen om hun asielmotieven volledig uiteen te zetten. Hij stelt dat hij niet gesanctioneerd moet worden voor het feit dat zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct genoteerd werden. Een asielzoeker die geen kennis heeft van de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft, wanneer hij met de vraag wordt geconfronteerd om zijn probleem zo kort mogelijk te houden, geen andere keuze dan deze instructies op te volgen.

Verder betwist verzoeker dat hij geen informatie kan geven omtrent de omstandigheden van de dood van zijn broer. Hij heeft immers informatie gegeven omtrent het tijdstip dat zijn broer werd gedood, zijnde in de maand van de ramadan, tussen acht en tien dagen voor Eld in het jaar 1390 (2011).

Met betrekking tot het motief dat verzoeker niet wist waarom zijn broer werd gedood, verklaarde verzoeker dat deze gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was, met name toen de Taliban het konvooi van de Amerikanen aanvielen en dat zijn broer tijdens dit gevecht werd getroffen. Het is dan ook een zinloze vraag.

Met betrekking tot het motief dat verzoeker geen informatie kon geven over zijn gedwongen rekrutering door de Taliban, meent verzoeker dat hij op pagina 10 van het gehoorverslag duidelijk de redenen heeft gegeven waarom jonge mensen in zijn regio door de Taliban worden gerekruteerd, zijnde om deel te nemen aan de Jihad. Daarnaast heeft hij nog voorbeelden gegeven van jonge mensen die door de Taliban werden gerekruteerd en vermoord. Ook gaf hij informatie omtrent de dood van Said Jahn, Shafiullah en Said Nawad.

Met betrekking tot het motief dat verzoekers vader geen enkele poging ondernam om het probleem van verzoekers nakende gedwongen rekrutering aan te kaarten bij de dorpsoudsten, autoriteiten of politie, merkt verzoeker op dat zijn regio gecontroleerd wordt door de Taliban en dat in die omstandigheden de dorpsoudsten of autoriteiten machteloos zijn en niet in staat om de inwoners te beschermen. Daarom heeft verzoekers vader geen risico willen nemen en heeft hij zijn zoon naar het buitenland gestuurd.

Met betrekking tot de rekruteringstechnieken van de Taliban verklaarde verzoeker dat de Taliban contact opnamen met verzoekers vader om hem te vragen zijn zoon naar de Taliban te sturen. Toen deze niet meewerkte had de Taliban geen andere keuze dan tot een gedwongen rekrutering over te gaan. Hieruit blijkt het uitzonderlijke karakter van het rekruteren zoals verzoeker tijdens zijn gehoor weergaf.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, zijnde het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn provincie Maidan Wardak geteisterd wordt door de Taliban en bekend staat als een regio met een hoge graad van gewapend conflict. Verzoeker brengt een stuk bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) de subsidiaire bescherming toekent aan Afghanen uit de provincie Maidan Wardak. Aangezien verzoeker eveneens uit deze regio afkomstig is, meent hij dat hij ongelijk wordt behandeld. Ook in de zaak die hij voorlegt was er sprake van een redelijk intern vluchtalternatief in de stad Kabul. Verzoeker meent aldus in dezelfde situatie te zijn. Hij stelt dat er in Afghanistan geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde middelen

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De middelen worden in het licht van deze bevoegdheid dan ook gezamenlijk besproken, eerst wat betreft de vluchtelingenstatus, vervolgens wat betreft het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2.2. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus steunt de bestreden beslissing om de volgende motieven:

- verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verschillen op cruciale punten van zijn verklaringen voor het CGVS. Zo verklaarde hij dat zijn beide broers werkten voor de Taliban en dat hij ook wilde meedoen met de Jihad. Zijn oudste broer, Jalaluddin, zou als Taliban zijn gesneuveld tijdens gevechten met Amerikanen. Verzoekers jongere broer Niaz zou door de Afghaanse politie zijn gearresteerd omdat hij informatie doorspeelde aan de Taliban. Verzoeker was van plan een zelfmoordaanslag te plegen. Verzoeker verklaarde aldus voor de Dienst Vreemdelingenzaken te vrezen voor de autoriteiten in Afghanistan, omwille van zijn familiale banden met de Taliban. Voor het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn broers geen banden hadden met de Taliban, noch dat hij sympathieën had voor de Taliban. In tegendeel, hij zou bij het derde bezoek van een Taliban bij hem thuis van hen zijn weggevlucht, waarmee hij aangeeft te vrezen voor de Taliban bij terugkeer naar zijn land en niet voor de autoriteiten zoals hij beweerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken;
- verzoeker verklaarde dat zijn broer Jalaluddin werd vermoord tijdens gevechten tussen Taliban en de Amerikanen maar kon geen enkele bijkomende informatie verschaffen hierover. Hij weet niet wanneer hij werd vermoord, noch door wie. Hij weet ook niet of het ging om een ongeluk dan wel doodslag. Het enige dat verzoeker weet is dat hij niet betrokken was bij gevechten;
- ook over de problemen waarin zijn andere broer Niaz Mohammad en bijgevolg ook zijn familie verwickeld zit, kon verzoeker weinig uitleg geven. Hij zegt dat hij werd verklikt bij de autoriteiten wegens vermeende banden met de Taliban. Verzoeker weet echter niet door wie. Hij heeft zelfs geen idee waarom iemand zijn broer zou willen aangeven bij de politie. Dat verzoeker zo weinig informatie kan geven over de arrestatie van zijn broer en zijn problemen met de autoriteiten tast eveneens de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan;
- ook over de gedwongen rekrutering van verzoeker door de Taliban kon hij geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Verzoeker kon niet verklaren waarom hij geïdreegd werd. Hij stelde dat nog drie klasgenoten werden meegenomen en vermoord; maar kon niets vertellen over de omstandigheden waarin Shiafullah en Said Nawad stierven, noch wat de doodsoorzaak was. Hij weet niet wat de Taliban met hem van plan waren, omdat de Taliban volgens verzoeker niets over hun plannen zegt. Hij weet evenmin naar waar ze de jongens die ze meenamen brachten. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig weet over de omstandigheden die hebben aangezet tot zijn vlucht uit zijn land;
- ook verzoekers verklaringen over de avond van zijn vlucht zijn niet aannemelijk. Verzoeker kan enkel zeggen dat de Taliban zich op een avond bij hem thuis aandienen en dat zij hem wilden meenemen. Verzoeker weet niet met hoeveel ze waren, noch of ze gewapend waren. Hij weet ook niet in welk kader de ontvoering moest gezien worden: hij stelt dat zij nog andere jongens zouden meenemen maar dit is enkel een veronderstelling. De commissaris-generaal acht het niet aannemelijk dat de Taliban zich tot driemaal toe bij hem thuis aandienen en er niet in slaagden hem mee te nemen ondanks dat ze met velen waren en gewapend waren. Er kan nochtans worden verwacht dat ze voorbereid te werk zouden gaan;
- het is uiterst verwonderlijk dat verzoekers vader, waarvan de ene zoon om het leven werd gebracht door de Taliban en de andere wegens vermeende banden met de Taliban werd gearresteerd, geen enkele poging ondernam om het probleem van de nakende gedwongen rekrutering aan te kaarten bij de

malek, de autoriteiten of de politie. Het is niet aannemelijk dat zijn vader wiens zonen zoveel problemen ondervonden met de Taliban, nooit enige stappen zou hebben ondernomen om iets te doen aan de situatie;

- tenslotte wordt nog opgemerkt dat verzoekers voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat, hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben, er toch kan worden gesteld dat een lokale cel de basis vormt van de rekruteringen. Zo wordt beroep gedaan op familiale en clan-loyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa-studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Drijfveren voor de rekruteringen zijn hoofdzakelijk eergevoel, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Als algemene regel kan worden gesteld dat rekruteringen door de lokale commandanten binnen de eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst uitzonderlijk voorgesteld. Sommige bronnen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering onbestaande is, omwille van het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekruteringen de bevolking doet vervreemden van de Taliban. Verzoekers beschrijvingen in het kader van zijn asielerzoek vertonen geen enkel kenmerk van de rekruteringsmethoden van de Taliban zoals die blijkt uit de informatie.

De Raad stelt vast dat, waar verzoeker aanvoert dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaarde dat hij banden met de Taliban heeft, en dat dit te wijten zou zijn aan het feit dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om op behoorlijke wijze zijn asielmotieven uiteen te zetten, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende verklaarde:

“mijn broer Jalaludin was ingenieursstudent aan de universiteit en Khost als hij thuis was, dan vocht hij mee met de Taliban tegen de Amerikanen. Hij is gesneuveld tijdens gevechten. Mijn andere broer Niaz Mohammad werkte ook voor de Taliban, net zoals zovele andere mensen van ons dorp (ons dorp heeft een slechte naam op dit vlak). Hij werd gearresteerd en gevangen gezet omdat hij ervan werd verdacht informatie door te spelen aan de Taliban, over de autoriteiten en de Taliban. Hij zat eerst in de gevangenis van Kabul, maar door omkoping hebben we ervoor kunnen zorgen dat hij overgeplaatst werd naar de gevangenis in Maidan-Wardak. Ik en andere jongens werden regelmatig aangesproken door de Taliban en zij trachtten ons te overtuigen om te vechten tegen de buitenlanders en om mee te doen aan de Jihad. Zij konden zo overtuigend spreken en ik was echt overtuigd en van plan om een zelfmoordaanslag te plegen. Ik was er klaar voor. Een agent van de recherchepolitie kwam naar mijn vader en hij zei hem dat hij zelf verantwoordelijk was voor het leed van zijn zonen. Een zoon in de gevangenis, eentje gesneuveld en de derde in Pakistan om zich voor te bereiden op een aanslag. Hij dacht dat ik in Pakistan zat en opgeleid werd door de Taliban, maar dat was niet zo. Mijn vader smeekte me om het land te verlaten omdat hij al twee zonen kwijt was. Ik wilde helemaal niet gaan, omdat ik zo overtuigd was van de idee van de Taliban.” (Vragenlijst CGVS, afgenomen op de dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2012, vraag, 5; administratief dossier stuk 10).

De Raad stelt vast dat uit deze verklaringen zeer nadrukkelijk blijkt dat verzoeker en zijn broers aan de kant van de Taliban stonden en dat verzoeker aldus zijn vrees formuleerde ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten. De Raad ziet geenszins in op welke wijze dergelijke uitdrukkelijke verklaringen te wijten zouden kunnen zijn aan het feit dat niet alle aspecten voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan bod zouden zijn gekomen, aan een mogelijk onzorgvuldige notering van zijn verklaringen, of nog, aan het bondige karakter van het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd dit verslag aan verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem ondertekend. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat zijn broer Jalaludin sneuvelde toen hij met de Taliban vocht tegen de Amerikanen, zijn andere broer door de Afghaanse politie werd gearresteerd en dat hij zelf bereid was een zelfmoordaanslag te plegen. Aldus oordeelt de Raad dat terecht werd vastgesteld dat het feit dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal regelrecht het tegenovergestelde verklaarde, ernstige twijfels doet rijzen omtrent de waarheidsgetrouwheid van zijn relaas.

Waar verzoeker stelt dat het voldoende is dat verzoeker verklaarde dat zijn broer Jalaludin gedood werd tijdens een gevecht tussen de Taliban en de Amerikanen en dat het feit dat hij daar geen nadere details over weet te geven, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet aantast, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een vage indicatie geeft van tijd en plaats waar zijn broer werd gedood, maar dat hij niet nader toelicht omtrent de omstandigheden waarin dit plaatsvond. Verzoeker verklaarde enkel dat zijn broer niet betrokken was bij de gevechten. Gelet op die verklaringen kan worden verwacht dat verzoeker meer informatie kon geven omtrent de reden van zijn aanwezigheid aldaar, temeer nu verzoeker niet langer verklaarde dat zijn broer meevocht met de Taliban. Deze vaststelling blijkt wel degelijk uit het gehoorverslag (pagina 9 en 15). De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet verder komt dan -nadat hij eerst beweerde dat zijn broer meevocht met de Taliban- dat zijn broer “toevallig” daar was, “op het verkeerde ogenblik op de verkeerde plaats”, zonder dat hij ook maar in het minst weet

te duiden waarom zijn broer op dat ogenblik daar was en wat hij daar deed. Van zulk een dramatische gebeurtenis als de dood van een broer in een vuurgevecht, waarbij deze dan nog slechts toevallig aanwezig was, kan in redelijkheid worden verwacht dat verzoeker hier informatie over zou hebben vernomen. De Raad acht dan ook dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk uiteenzette waarom de Taliban hem viseerden, herhaalt verzoeker dat dit was om deel te nemen aan de Jihad. De Raad stelt echter vast dat verzoeker daarmee nog steeds geen verklaring geeft waarom verzoeker specifiek als persoon werd geviseerd, in het bijzonder in het licht van de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Taliban zeer weinig of niet aan gedwongen rekruteringen doet. Verzoeker gaat daarnaast ook voorbij aan het feit dat zijn verklaringen omtrent gedwongen rekruteringen geenszins strookt met de informatie van de commissaris-generaal, die werd gevoegd bij het administratief dossier. Precies omdat verzoeker zijn gedwongen rekrutering als "exceptioneel" duidt, kan worden verwacht dat verzoeker weet te verduidelijken waarom precies hij persoonlijk wordt geviseerd.

Met betrekking tot het feit dat zijn vader geen poging ondernam om het probleem aan te kaarten bij de autoriteiten, verklaart verzoeker dat dit geen zin had, omwille van de macht van de Taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, die niet van aard is de pertinentie van het motief aan te tasten. Klaarblijkelijk vluchtte verzoeker naar het buitenland vooraleer ook maar de geringste poging te ondernemen om zijn problemen op te lossen. Verzoekers stelling dat de Taliban het eerst vriendelijk vroeg en dan bij weigering geen andere keuze had dan hem gedwongen te rekruteren, biedt geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker meteen naar het buitenland besloot te vluchten, zonder ook maar een poging te ondernemen om zijn problemen op een minder drastische manier op te lossen. Bovendien weerlegt verzoeker niet het motief dat zijn voorstelling van de rekruteringstechnieken van de Taliban geenszins overeenstemt met de informatie in het administratief dossier. Verzoeker beweert dat zijn gedwongen rekrutering uitzonderlijk zou zijn, maar weet noch tijdens het interview, noch in het onderhavige verzoekschrift, uiteen te zetten waarom dit wat hem betreft het geval zou zijn.

De Raad is dan ook met de commissaris-generaal van mening dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en weigert dienvolgens de vluchtelingenstatus.

2.2.3. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Uit hogerstaande bespreking met betrekking tot de niet-toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van het feit dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, volgt dat verzoeker evenmin aantoonbaar een risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert daarnaast geen andere elementen aan die kunnen wijzen op een risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie (art. 48/4, §2, a), of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/4, §2, b). Dienvolgens wordt nog nagegaan of verzoeker een risico op ernstige schade loopt door ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In de bestreden beslissing wordt de stad Kabul vooropgesteld als veilig en redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker. Verzoeker oefent hier kritiek op uit, waarbij hij verwijst naar een beslissing van de commissaris-generaal waarbij aan een andere asielzoeker afkomstig uit verzoekers provincie Maidan

Wardak subsidiaire bescherming werd toegekend. Verzoeker meent aldus dat dit hem thans ook moet worden toegekend.

De Raad wijst erop dat ten aanzien van verzoeker niet wordt gesteld dat hij terug dient te keren naar de provincie Maidan Wardak, maar dat wordt geoordeeld dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul. De Raad merkt op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld en dat in het bijzonder voor wat betreft de beoordeling van het veilig en redelijk intern vluchtalternatief, elke situatie verschillend is. In concreto wordt ten aanzien van verzoeker gemotiveerd dat verzoeker een gezonde alleenstaande jonge man is die tot de negende graad school liep in Afghanistan, die Pashtun spreekt en een beetje Dari. Hij komt uit een gezin zonder financiële problemen, zijn familie beschikt over bouwgronden en over een winstgevende boomgaard. Blijkens zijn verklaringen slaagde verzoeker er in op een tijdspanne van een maand zijn vlucht uit Afghanistan te regelen en naar België te reizen. Er wordt dan ook geoordeeld dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, zodat hij bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat moet worden geacht buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. Het feit dat ten aanzien van een andere asielzoeker anders werd geoordeeld over het bestaan van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, heeft niet tot gevolg dat de thans bestreden beslissing onjuist zou zijn. Het betreft telkenmale een individuele beslissing die op eigen merites wordt beoordeeld, na onderzoek of de betrokken persoon in staat is om in zijn levensonderhoud kan voorzien en zich in menswaardige omstandigheden elders kan vestigen. Evenmin toont verzoeker aan dat de individuele situatie van de persoon in de beslissing waarnaar hij verwijst, precies dezelfde zou zijn als die van verzoeker. Er is dan ook geen schending van de aangevoerde Grondwetsbepalingen, van het gelijkheidsbeginsel of van het discriminatieverbod. De Raad sluit zich derhalve aan bij het oordeel dat er wat verzoeker betreft een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul bestaat en weigert aldus de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT